

sant joan de les abadesses • 1970

*...saber narrar en llenguatge vigorós
deler i desig, i plers, i, sense esforç
rimar bells mots amb el ritme dels cors
amants o folls; i, gens fantasiós.*

SOL, I DE DOL / J. V. FOIX

el segon col·loqui d'història del monaquisme català a sant joan de les abadesses

La festa major d'enguany a Sant Joan de les Abadesses tindrà un complement veritablement extraordinari i excepcional: el Segon Col·loqui d'Història del Monaquisme Català, que hi serà reunit els dies 17 al 20 de setembre del 1970. Certament es tracta d'una distinció important a la vila de Sant Joan. I aquesta importància té una immediata valoració ponderativa pels fets següents:

Ultra els col·locutors merament expectants el Col·loqui reunirà ben bé mig centenar de persones, la majoria d'elles eminents pels seus títols i pels seus càrrecs, que hi faran conèixer les seves ponències i les seves comunicacions estudiant la història del monaquisme català. Es tracta, doncs, tot i el seu nom modest, d'un veritable congrés sobre la matèria. Hi haurà lliçons magistrals i apor-

tacions erudites diverses; hi haurà discussió o col·loqui sobre elles; hi haurà els fructuosos contactes entre els estudiosos d'aquestes qüestions.

Qüestions que precisament no són gens banals, ans capitalíssimes dins la història del nostre país. Perquè la nostra civilització cristiana és afiançada amb la reconquesta. I la reconquesta jalonava la nostra terra de monestirs. Monestirs que foren la garantia del repoblament, que foren monjoies de l'expansió cristià, que bastiren les defenses enfront l'invasor. I que sempre foren les avançades de la civilització, no solament de significació exclusivament religiosa, sinó les seues de la cultura i els peoners de tota mena de progressió.

La història de Catalunya fins al segle XII i més ençà es confon amb la de les seves institucions monàstiques. Fins i tot, després, i durant molt anys, els monestirs van jugar un paper de primeríssima categoria en el règim i en la prosperitat del nostre poble.

Una de les més importants monjoles d'aquella trajectòria constructiva fou Sant Joan de les Abadesses. Aquesta consideració, no cal dir-ho, fou bàsica perquè s'hi vingués a celebrar aquest segon col·loqui que va trobar un callu entusiasta en les Autoritats civils i religioses de la vila de seguida que en conegueren la intenció.

El col·loqui ha de significar, significarà, per a Sant Joan, un guany molt valuós en la investigació i en el coneixement de la seva història. Ultra les reiterades referències que hi faran les ponències i les comunicacions de temes més generals, un nombre considerable de treballs científics escometen específicament temes santjoanencs, com és evident dels programes i circulars emesos.

El col·loqui farà acudir a la vila del Ter una colla de catedràtics i de professors; d'arxivers i de bibliotecaris; d'investigadors i d'estudiosos; de monjos, d'eclesiàstics, i de prelats.

En la convivència pacífica dels seus fills el col·loqui confia desenrotllar a Sant Joan una tasca veritablement transcendent.

Ningú no és exclòs de participar-hi, ni d'acudir-hi. I si les sessions de treball, regides per uns imperatius determinats, poden no ésser escaiènts a tothom, el darrer dia el col·loqui obrirà el seu angle de projecció amb uns actes multitudinaris en un gest d'abraçada fraterna envers la Vila on haurà conviscut gratament quatre dies inoblidables.

EUFEMIÀ FORT I COGUL

joan de socarrats

SIGLO XV

En el centro, de pie, un anciano jurista entregando su obra a los Consejeros Barceloneses.

Natural de Sant Joan de les Abadesses, su familia posiblemente procedía de San Andrés de Socarrats, pueblo agregado al municipio de Viaña colindante con el de Sant Joan de les Abadesses, situado entre Riudaura y la Riera de Viaña, con una Iglesia Románica consagrada en 1170. Fue una jurisperito práctico, autor de un importante tratado sobre las costumbres feudales de Cataluña, las que tenían algunas dudas que no podían decidirse con facilidad y había de acudir a la interpretación e ilustración de los jurisperitos.

El interpretó y comentó con singular aplauso los trabajos anteriores sobre este tema, del canónigo barcelonés Pere Albert, concluyó su obra el 29 de octubre de 1476, bajo el título: *In feudorum consuetudines Cathalonie principatus commentaria seu consuetudines Cathalonie inter dominos et Vassallos et nonnullas aliasque commemorationes que Petri Alberti nuncupantur*. Esta obra fue impresa en Barcelona, ya muerto Socarrats, en 1551 y su segunda edición en Lyon en 1555, obra rarísima de encontrar como la de Pere Albert.

A pesar de que nada se conoce de la vida de Socarrats, juristas, magistrados y estudiosos de nuestro siglo, consultan y citan su obra: Brocá, Maspons y Anglasesell en *Principios del Derecho Público Catalán*, don Carlos Obiols y Taberner en *Jurisprudencia Civil Andorrana*, Francisco Elías de Tejada que de su libro *El Pensamiento Político Catalán*, entresacamos estas líneas:

Palacio Real Mayor en la Plaza del Rey de Barcelona, con la escalinata de acceso al Tinell o gran sala de recepciones.

...concluyó a 29 de octubre de 1476 un comentario a las Conmemoraciones en que el canónigo barcelonés Pere Albert recogiera el derecho vivido en Cataluña; afortunado comentario cuya impresión en el siglo XVI demuestra la persistencia de su actualidad, tan duradera como es la vigencia del derecho feudal que Pere Albert compila y Joan de Socarrats comenta, en tierras catalanas. Obra postrera de la larga lista de los juriconsultos catalanes medievales que ofrece un valor parejo al Repertorium de Antoni Amat, a saber, la visión de un práctico de la segunda mitad del siglo XV sobre la superación del insostenible orden feudal, pasadas las horas ilusionadas en que se pudo pensar que le iba a suceder el predominio de los ricos burgueses de Barcelona.

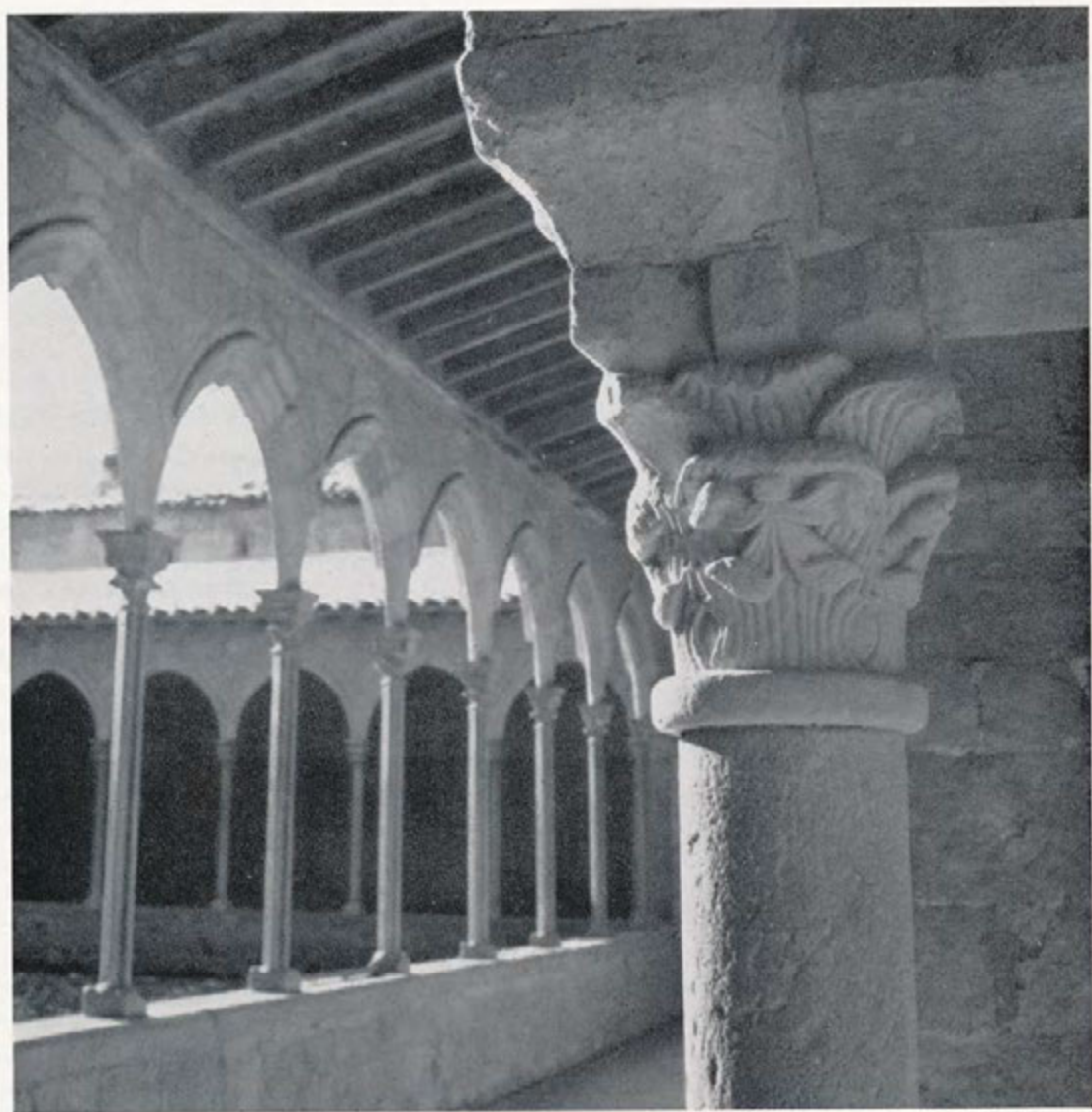
Igual que en Amat, tropezamos con el predominio de una terminología cerradamente feudal, hija del ambiente en que ambos se movían. La teoría del feudo, por ejemplo, es sobremanera expresiva a este respecto.

También igual preocupación por superar el sistema feudalista y la tendencia a reforzar las facultades del príncipe como único posible medio para lograrla. La superior fidelidad con que todos los habitantes del Principado están obligados al conde de Barcelona con preferencia a sus señores feudales directos, es indicio de la alianza entre la Corona y el Pueblo que en el siglo XV se verifica en toda Europa, para acabar con los privilegios de una nobleza prepotente y de

que por las fechas que Socarrats comenta sus comentarios era nuestra la sentencia arbitral dictada por Fernando el Católico en el Monasterio de Guadalupe.

A esta tendencia corresponden asimismo su exaltación del interés público sobre el privado; la defensa de la jurisdicción universal del conde de Barcelona; el subrayar, a lo romanista, como éste no reconoce superior en lo externo y goza de la suprema potestad en lo interno; o la insistencia en reservar determinados derechos, entonces de máxima importancia, cual el de la erección de nuevos castillos. Es que Juan de Socarrats viene a portavoz de la época de transición que llena las postrimerías del reinado de Juan II y mira como otros a la Corona, para rehacer la máquina política en un sistema que reafirme los poderes reales y otorgue libertades a los payeses oprimidos; por eso Socarrats es enemigo de los malos usos. No había incompatibilidad entre ambas actitudes; antes, para las gentes de la época, solamente la realeza sería capaz de conseguir la libertad a que aspiraban los remensas cargados de malos usos feudales.

Pero tal ensalzamiento de la realeza no significa que Socarrats comulgue en ningún sacramento absolutista; reforzar las facultades del Príncipe, no tiene en su pluma, mayores alcances que recortar la de los privilegiados magnates y barones. Por eso se preocupa de teorizar una monarquía limitada, aunque para encontrar dichos límites no

En Sant Joan de les Abadesses, durante esta época, el Abad Pere de Moncorb, hizo construir los actuales claustros del Monasterio, según los planes del Abad de Villalba.

tenga otro remedio que acudir a las construcciones escolásticas, desarraigadas de la vida real, del príncipe virtuoso y cristianísimo. La primacía de la conciencia individual, sobre el mandato injusto del monarca, la sujeción del príncipe a la Ley de Dios o al inmutable derecho natural, son otros tantos expedientes doctrinarios sin fortaleza práctica alguna.

Véase por ejemplo como enfoca Joan de Socarrats el problema de la libertad humana, preocupado en armonizar el principio cristiano con la realidad feudalista que adscribía al hombre a la gleba; defendiendo la primera no puede menos de aseverar que toda servidumbre es injusta, porque la libertad es postulado del derecho natural y éste es inmutable; pero no acatando la segunda, tiene que optar por la salida que no comprometa su postura y decir que la adscripción feudal al suelo no es ninguna especie de servidumbre.

Para mejor retratar la coyuntura de aquellos días de espera desorientada, en la visión política del Principado, asoma las rendijas de los oportunismos, el insobornable patriotismo catalán. Ser catalán es nacer en Cataluña y ello, lo dice Socarrats tajantemente, acarrea obligaciones con la patria. La disociación entre Patria y Príncipe, que él por primera vez formula, era quizás el inconsciente consuelo íntimo para la eterna renuncia a las líneas claras del pensamiento.

iniciant un diàleg...

Som conscients que una entrevista amb el batlle de la vila respon a les necessitats primordials de saber sobre els problemes que són moguts de l'Ajuntament estant, que tots els santjoanencs tenim. Amb aquesta intenció, hem intentat de treure respostes al senyor Josep Bosch i Gínesta, que és qui ostenta aquest càrrec des de fa uns dos anys aproximadament.

Ahora, també som conscients que aquestes respostes no són úniques, que entre la gent del poble hi ha qui pensa diferent; és per això que volem demanar als lectors que no prenguin aquest lloc com a tribuna exclusiva de la manera de pensar diguem-ne oficial, sinó de moment com l'únic mitjà de fer-la arribar al públic. En aquest sentit, constatem la dificultat d'expressió pública de l'opinió general i la manca d'organismes intermedis prou representatius en un poble de les dimensions com el nostre.

Parleu-nos, senyor Bosch, dels vostres projectes i de la situació en què es troben?

—De seguida que vaig entrar a l'Ajuntament vaig fer la llista del que al meu entendre constituïen els problemes municipals que requerien una solució més immediata. Més o menys: hospital municipal, col·legi lliure adoptat mixte, escola professional, primera ensenyança, guarderia infantil, esports, zones apartades del nucli del poble, entrades a Sant Joan, monuments artístics, serveis mèdics... En tots aquests punts calia traçar, des de l'Ajuntament, la política que havíem de seguir, allò que calia fer.

Sant Joan té quatre escoles reconegudes. L'Escola Parroquial de nens de 6 a 10 anys, amb

unes 65 places cobertes el curs passat; hi són ensenyats els quatre cursos de primària i podem dir amb tota certesa que s'autofinancia. L'Escola de les Germanes Carmelites, de nenes, ha estat reestructurada per el proper curs per a ensenyament primari fins als catorze anys; amb les places de parvulari i algunes de co-

merç cobrirà unes 250 alumnes; tampoc no té cap assignació oficial. L'Escola Nacional Graduada per a nens i nenes. I el Col·legi Lliure Adoptat (CLA), al qual l'Ajuntament ha de finançar els gastos absolutament necessaris i indispensables; tenia, el curs passat, un 80 alumnes repartits en els quatre cursos de batxillerat; a mig curs, va ser reconegut com a escola mixta i el curs vinent funcionarà en aquest règim de coeducació.

Encara aquest any hem vist com el problema de l'ensenyança era capaç de mobilitzar la gent del poble. Pensem, a més, en els alumnes que estudien en centres de fora del poble, en els 40 alumnes de l'escola professional que, encara que muntada molt precàriament, va funcionant, en els problemes de transport i de menjadors escolars que tenen alumnes vinguts de fora als nostres centres. Tot això ha de fer de l'ensenyança un problema greu i de constant atenció per part de l'Ajuntament.

Quina és la política que seguïu en aquest sentit?

—Els projectes de l'edifici del Col·legi Lliure Adoptat Mixte (CLA) acaben de ser aprovats a Madrid sense cap esmena. S'han atorgat per a la seva construcció 4.800.000 ptes. més els terrenys que pràcticament ja tenim. Ara, sota la perspectiva de la Nova Llei d'Ensenyança, sóc de l'opinió que cal desestimar la idea de fer aquest immoble i invertir dita quantitat en l'edifici dels antics col·legis nacionals, per tal de fer la fusió de la primera y segona ensenyança. De tota manera és una operació que cal explicar molt bé per evitar malentesos. D'aquí cinc anys

encara hi hauria gent que diria que es va deixar perdre un col·legi el qual ere més o menys subvencionat. La política d'ensenyança de l'Ajuntament, segons em sembla, ha d'anar regida per les següents bases: a) Si fem un col·legi de segona ensenyança cal tenir present l'estructuració de la nova Llei d'Educació, en la qual es preveu l'ensenyança bàsica obligatòria fins els catorze anys, i gratuïta, el que fa que disminueixi considerablement el número de places en aquest centre no oficial en les quals es comptava; b) el Col·legi Lliure Adoptat mixte ha de tendir a desaparèixer en la nova Llei d'Educació i ha de fusionar-se en l'ensenyament oficial, i c) de cara a un futur, doncs, l'Ajuntament hauria d'enfrontar-se amb el problema greu de menys alumnes i els costos de manteniment de l'escola cada vegada més elevats, donat que estatalment els professors llicenciats no serien subvencionats. Penseu que actualment ja costa a l'Ajuntament unes 200.000 ptes. anuals sense haver de pagar professors.

Bé, bé, però quins problemes planteja això que proposeu?

—Sense dubte, una estructuració totalment diferent de l'ensenyament, per tal d'adaptar-lo a la nova Llei d'Ensenyança bàsica, la qual ens serveix de base per treballar, cosa que fins ara no teníem. Per tal de poder arribar-hi caldrà una cooperació, en principi, per part del professorat. Podríem englobar aleshores en l'actual edifici de les escoles el que és realment ensenyança bàsica: l'escola oficial i l'escola lliure adoptada mixta. És importantíssim, per tant, que aquestes escoles funcionin bé i amb tota ga-

rantia perquè han de preparar els nois i noies per a un pas posterior.

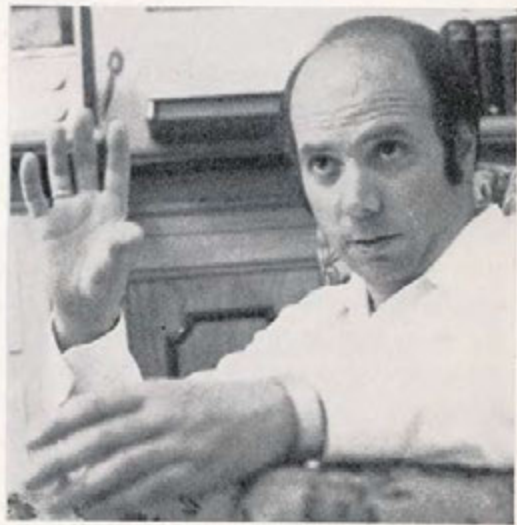
Parleu-nos d'això, si us plau?

—A partir de l'ensenyança bàsica el noi o la noia pot anar o bé a l'Institut per cursar el que serà el batxillerat superior —i hem d'admetre, malgrat tot, que aquest Institut estarà radicat al Centre comarcal que és Ripoll (representarà el que hom feia a Vic, Girona, Figueres, Barcelona i Olot). Això ha de vigir d'aquí setze mesos exactament. O bé pot continuar els estudis en una futura escola de mestria industrial, que seria l'ampliació de l'escola de formació professional que ja existeix, i aquesta sí que es-aria situada al poble. Encara que el problema de l'escola de formació professional és molt més complex. Ara mateix necessita la instal·lació de tallers adequats perquè pugui seguir endavant. S'ha demanat la col·laboració de les empreses i dels petits tallers per tal d'activar la nova reorganització. Seria molt interessant fer un nou projecte apropiat a aquesta escola professional als terrenys on prèviament destinàrem per la 2.ª Ensenyança.

Quin pressupost dedica l'Ajuntament en l'ensenyament?

—Aquests dos últims anys som un del Ajuntaments de la província de Girona que proporcionalment ha dedicat més diners a l'ensenyament. És clar que amb un pressupost global de quatre milions no podem arribar allà on voldriem.

Vull, a més, afegir que caldria discutir tots aquests problemes en un nivell més ampli, per

tal que tothom hi pogués dir la seva. És necessari, en aquest sentit, gent responsable disposada a col·laborar i a fer sentir l'opinió pública.

Ben mirat la vida dels joves de Sant Joan es desenrotlla, en la seva major part, en el treball; alguns, pocs, sacrifiquen hores escadusseres a l'estudi; mentre que les hores mortes o les dels dies de festa són empleadas gairebé exclusivament a les taules dels bars, a les diversions dels altres pobles del voltant o si més no en les tres sessions de cinema que pots veure en un fi de setmana. Es greu, senyor Alcalde, en aquesta situació la manca d'instal·lacions recreativo-deportivo-culturals al poble. Concretament, per què no ens parleu del problema de «la piscina» i tot el que comporta?

—S'ha dit tantes vegades la frase «l'any que ve», que jo no vull pas repetir-la. De tota manera potser seria el moment més apropiat de dir aquesta expressió. Mai no s'havia fet en el pressupost de Sant Joan una reserva per comprar terrenys; enguany s'ha tingut en compte i ja s'ha apilat unes quantitat de pessetes que tot i que no seran suficients són un bon coixí, les quals, d'altra banda, poden ampliar-se amb una habilitació de crèdit. Ara bé, la nostra intenció no és de fer una piscina solament sinó una zona esportivo-recreativa. Una piscina sola seria un fracàs. Cal promocionar tot un tipus d'activitats per a reunir la joventut i proporcionar-los, al joves, lloc de diversió i esbargiment. Cal dir també, però, que hi ha gent situada que va fent la seva pressió perquè això no tiri endavant.

Doneu-nos més detalls de l'assumpte?

—Hem obtingut la concessió de dues subvencions importants. D'un milió de pessetes per part de la Direcció General d'Esports i mig milió de la Diputació Provincial. A més, hem estat inclosos en el pla de noves construccions deportivo-recreatives dels anys 1971-1972, que mai no hi havíem estat. De tota manera el nostre gran problema és, ara i abans que no sigui massa tard, de trobar uns terrenys grans, a prop del poble, adequats per a aquests tipus d'instal·lacions; i treballar de valent perquè ens siguin venuts. Urbanísticament i estratègicament hem pensat en els horts de sota la Plana. Urbanísticament perquè una piscina ha de construir-se en una zona verda, i no entre quatre

cases per exemple, i estratègicament perquè seria l'ocasió de revaloritzar la part antiga de Sant Joan.

Amb tot, falta també aquí un grup de persones, amb una visió prou clara de tot això que dèiem, perquè ho vagi tirant endavant. No n'hi ha prou de fer unes piscines, unes pistes de tennis i algun frontó, cal el factor humà que ho planegi i n'estudiï el funcionament adequat per el poble i fins i tot per a la comarca. Si aquest grup existeix, de bon grat l'acceptarem des d'ara com a col·laborador.

Si en el terreny de la diversió el fet de sortida als pobles veïns de la comarca és evident, potser encara ho és més en els llocs de treball. Cada matí hi ha un èxode notable fora del poble en aquest sentit. Hem sentit a parlar oficiosament de moltes coses pel que fa a això, què ens dieu oficialment?

—El problema de l'atracció de la indústria al poble i la consegüent creació de llocs de treball ha topat des d'un temps ençà en moltes dificultats. La primera era, fins fa poc, la manca de força elèctrica que gairebé la feia impossible. Ara, aquest problema està resolt. La segona és que per a la indústria estem situats en una posició geogràfica força desventajosa: molt allunyats del centre de consum i distribució que és Barcelona y tapats per Ripoll que en aquest sentit ens eclipsa totalment.

Vàrem obtenir la llista de les empreses que en un termini de tres anys havien de marxar de l'àrea de Barcelona. A totes elles se'ls ha escrit i generalment han respost totes. En síntesi, la seva resposta deia sí fa no fa que estaven molt

contentes que un municipi els oferís la possibilitat de radicar en el seu terme la seva indústria, i agraïen els avantatges que en aquest sentit els eren oferts per part de l'Ajuntament. Però, unes s'havien ja traslladat a les zones pròximes a la capital i d'altres ho tenien en compte i que si els semblava oportú al seu temps ho comunicarien. Fins i tot moltes van a arribar a interessar-s'hi personalment. Aleshores, però, vaig aprendre de boca de bastants santjoanencs frases que em van decebre. La mateixa gent que havia alçat el crit al cel dient que calia fomentar la instal·lació de noves indústries al poble, ara es negaven a vendre els terrenys o posaven traves perquè la compra fos gairebé impossible.

Això i la planta industrial de l'estació, que fa més de deu anys que és construïda no és una prova fefaent d'injustícia social?

—Sóc partidari d'una distribució social dels terrenys i contrari a tota especulació, i amb això ja ho he dit tot.

Amb aquestes perspectives, jo entenc que algun organisme oficial hauria de comprar uns terrenys a poc preu, encara que siguin una mica apartats del poble, que serveixin de reserva per aquests cassos, si no, malgrat totes les facilitats donades, toparem encara amb les mentalitats tancades i especuladores dels propietaris.

Es sabut que un bon percentatge del cens total de la població viu fora del nucli del poble, repartit en les dues colònies i en la zona de l'altra banda de pont. Concretament en aquest lloc, separat del poble només per un pont, hi viuen

500 persones, un deu per cent de la població. Quins problemes planteja, doncs, el creixement en aquesta zona, concretament al Pla del Roser?

L'any passat teníem apuntats els següents: accés a la zona per via única; carretera; enllumenat de carretera; carrers, voravies, pavimentació; ampliació de l'entrada al Roser entre la carretera i els estatges; rotulació de carrers i numeració de cases; bústies de correus i telèfons públics; protecció de solars.

Personalment, hi vaig posar molt interès i junt amb el Regidor d'Obres, vàrem promoure la creació d'una junta de veïns perquè ens ajudés en tot això.

Alguns problemes han estat resolts amb la seva cooperació i d'altres encara no per la manca de cooperació de senyors que al cap i a la fi beneficiàvem. Bé que, a compte de l'Ajuntament s'hi han fet obres molt importants. En

aquest aspecte hom pensa que l'Ajuntament és qui ho ha de pagar tot, i això no és pas veritat. Tenint en compte, además, que el nostre Municipi és un dels més baixos en la recaudació d'arbitris i serveis de la província.

Senyor Bosch, segons que sembla, l'Ajuntament actual travessa una crisi de personal?

—Hi ha diversos consellers municipals, els més antics, que ja s'havien de llicenciar fa un any; però al darrera de la Llei Sindical i de la nova llei de Règim Local llurs càrrecs han estat prorrogats. Ara bé, les circumstàncies han fet que, en la pràctica, hagin quedat molts llocs vacants o sense atenció. He obtingut del senyor Governador la facultat de poder ésser ajudat en les tasques municipals per nous col·laboradors, en espera de les properes eleccions. De tota manera cal promoure entre aquests càrrecs un esperit de treball d'equip, que cadascú tiri endavant un problema determinat. Això a la llarga donarà més fruits dels que dona ara, és clar. D'altra banda, molt poca gent s'ha ofert voluntàriament i desinteressadament a col·laborar, la qual cosa per la meua part hagués estat molt ben vista i acceptada.

Molts problemes han quedat per tractar, però aquests ja són prou importants perquè ens adonem de la feina que cal fer. Parlant la gent s'entén, si hem servit perquè aquesta entesa fos més real ens donarem per ben pagats.

**fiesta
mayor
1970**

12, 13, 14 y 15 septiembre

**programa de
actos**

fiestas religiosas

SABADO, DIA 5 DE SEPTIEMBRE

8 noche Empieza la Novena en honor del Sto. Cristo del «Santissim Misteri».

Diariamente Rezo del Rosario, Novena y canto del «Goigs del Santissim Misteri».

SABADO, DIA 12

8 noche Rezo del Rosario, Novena y seguidamente Misa Dominical.

DOMINGO, DIA 13

10,30 mañana Solemne Misa Cantada, en honor del «Santissim Misteri», con asistencia de Autoridades y Pabordes de Iglesia y Plaza. La «Schola Choral del Santissim Misteri» cantará las partes variables de la Misa a cuatro voces mixtas; y la Misa «Verge i Mare», adaptación de Don Oriol Martorell. Predicará el Rvdo. P. Miguel Relats, del Oratorio de San Felipe Neri, de Vich, y antiguo Vicario de esta Parroquia.

8 noche Misa vespertina.

8,30 noche «VETLLA DEL SANTISSIM MISTERI», finalizando con la solemne y tradicional ADORACION DEL SANTO CRISTO.

fiestas populares

SABADO, DIA 12

2 tarde Repique general de campanas anunciando la Fiesta Mayor.

8,30 noche Repique general de campanas y serenatas sardanísticas desde el campanario del Monasterio.

Seguidamente pasacalle por las principales calles de la población terminando en la Plaza de España, donde se iniciará una escogida audición de Sardanas.

DOMINGO, DIA 13

10,15 mañana Formando comitiva, las Autoridades y Pabordes de Iglesia y Plaza, precedidos de la Cobia «Montgrins», de la Sardana de Honor «La meva Ignasieta», del compositor sanjuanés, D. Narciso Oliveras.

A la salida, y en la Plaza de España, interpretación por la Cobia «Montgrins», de la Sardana de Honor «La meva Ignasieta», del compositor sanjuanés, D. Narciso Oliveras.

12,30 mañana En la Rambla del Caudillo, sardanas.

4,15 tarde Los Pabordes con el Delegado de la Autoridad Local y Orquesta, se dirigirán a los

domicilios de las Pabordesas y tras recoger a sus respectivas parejas en la danza, acudirán a la Plaza de España, donde tendrá lugar el típico y tradicional «BALL DELS PABORDES». Intervendrán en esta ocasión, en su desarrollo plástico: Don Jaime Serra - Señorita M.ª Doiores Camps; Don Alfonso Calvo - Señorita Mercedes Calvo; Don José M.ª Espelt - Señorita Aurora Plaza; Don Francisco Fajula - Señorita María Collell.

Finalizado el «BALL», audición de Sardanas en la Rambla del Caudillo.

5,30 tarde En el Campo Municipal de Deportes, el «C. D. Abadessenc» disputará un interesante Partido de Fútbol.

11 noche Audición de sardanas en la Plaza de España.

LUNES, DIA 14

12,15 mañana Sardanas por la Cobia «Montgrins» en el Paseo de José Antonio, Plaza Clavé y Calle San Pol.

4 tarde Interesante Partido de Fútbol.

5 tarde En la Rambla del Caudillo, sardanas por la Cobia «Montgrins».

10 noche Nuevamente, en la Plaza de España y por los mismos ejecutantes del día anterior, exhibición del tradicional y típico «BALL DELS PABORDES».

Seguidamente y en la misma Plaza, audición de sardanas.

MARTES, DIA 15

11 mañana Audiciones de sardanas en las Plazas y Paseos, según costumbre.

3 tarde Tradicional «Tornaboda», en la «Font del Cubilà», donde la Cobia «Montgrins», interpretará sardanas.

Al anochecer Tradicional «Marxa de les Antorxes» que, saliendo de la Fuente antes mencionada, se dirigirá a través de las principales calles de la Villa, a la Plaza de España, donde, a su llegada, se bailará la «SARDANA LLARGA».

Seguidamente Disparo de Fuegos Artificiales.

10,30 noche Como despedida de la Fiesta Mayor, en la Rambla del Caudillo, última audición de Sardanas a cargo de la Cobia «Montgrins».

Durante las Fiestas podrá visitarse la «Exposición Comarcal de Filatelia y Numismática», en la Biblioteca de la Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros.

«Exposición Fotográfica retrospectiva del Monasterio», en el Palacio Abacial.

«Exposición de Acuarelas», de José Navinés Armengol, en el local «Frente de Juventudes».

PORTADA Y COMPAGINACION
JORDI CANELLES

FOTOGRAFIAS
J. CANELLES
EUDALDO ESTEVE
RAMON SERRAT

